

DRUBINA ORSOLYA

Függöny mögött

Mentem. Szerettem menni. Öklendeztem közben kicsit, de így is megjártam három emeletet, negyven kilométert, négy fokban, hogy csak úgy ömlött rólam a víz. A macskaköveken megtört a fény, a hosszú lombú fák között pedig egyre erősebben gyanítottam, hogy megszállottja vagyok egy erőnek, ami miatt ilyenkor is felfelé kell nézmem. Nem az égre, nekem az éggel semmi dolgom, hiszen én csak a lomberősség szerint vehetem figyelembe és tarthatom megfigyelésem alatt a város fáit, mikor a hányinger miatt a szavaimból is kiszóródok. – Megyek – gondoltam, mikor már egy hete csak álltam a függöny mögött. Azt hittem, téged látlak a kertben, amint felöltözöl egy hűvös nyári délután. Tudom, hogy szeretél bárhol és bármikor levetkőzni, széttárni magad a fénynek, elbizonytalanítani a sokszor összeverődő közönséged, mit hagysz magadon, mit dobsz az arcukba, kegyetlen lesz-e, vagy édes mostoha. Ilyenkor huncut voltál, derűs, egy nem igazán átlagos pornóasztár. – Dögölj meg, nagyon hiányzol – mondtam magamnak félig hangosan, és mégis lementem két liter tejért és negyven dkg felvágottért a közértbe. Bizony, nem csekély mesterség élni és nem csüggedni, olvastam két év múlva egy könyvben, a függöny mögött, igazság szerint sötétben. Nem volt nagy könyv, inkább kicsi. Az is pornografikus. Ennek majdnem megörültem. Én csak ilyen kisiklott mosolyokkal tudok örülni. Meleg volt. Émelygett a gyomrom, mintha egy fűszál szorult volna a fogaim sáros márványtömbjei közé, éreztem, hogy ki kelle-

ne hagyni ezt az elcsépelet jelenetet, de nem tudtam visszatartani, most már nem, kiokádtam magamból az arcodat, meztelen szemedet, a táskákon megbúvó apró disznózsírokat. Eltelt még egy év, és inkább hallgatok, mikor rólad szólnak a harangok. Már nem igyekszem bizonygatni semmilyen portálon, hogy emlékeimből elmaradtál, meg hogy ifjúság bolondság. Csak megyek, szeretek menni, és öklenedezni közben egy kicsit, megjárni három emeletet, negyven kilométert.

Vasárnapi ebéd

Nem akartam, hogy ennyi közöd legyen hozzám. Követem a kérdések mögötti válaszokat, míg beszélsz. Nyikorog a padló, fátyolos a hangod. Menedék vagy – mondom, mikor már alig látlak a tejfehér ködben és majdnem elejtem az emlékedet is. Szorosan fogom a szék karfáját, el akarom képzelni, hogy még nem mentél sehová. Hiszen még be kell számolnom neked az új kocsonyaötletemről. Mert tudod, én nem érzem magam mindenhol otthon, és nem tudom pontosan, hol kell élnem és halnom, de te biztosan érted mindezt, és csak azért sem akarsz a kozmikus magyarság böjtjéről mesélni nekem. Pedig az András napi kocsonyához például szükséges fél kiló sertésfül, ugyanennyi sertésköröm, sertéscsülök és egy kevés sertésfarok is. Hallod? Ne menj még el. Igen, van egy nő. Gyűlöl. A szeme olyan szürke, mint az enyém. Fenyeged. Kocsonyásra rémülök tőle. Ha most felállok, megreccsen majd ez a köd is körülöttem. Nem zavar. Követem a válaszaid, amiket a kérdéseimre hallgatsz el, és ettől majdnem elejtem a csülköd, a farod, a tokád, a hangod. El fogsz menni valahová. Szorosan fogom a szék karfáját, de már felesleges

rajta ülni, állni, ölni, halni. Inkább caplatok. Caplatok körbe-körbe a hátsó udvaron, és a falat rugdosom mezítláb, majd hasra vágódok a sárban. Az udvar (igazi magyar) diszkrét helyszín, kiválóan alkalmas mindenféle örülési jelenethez, kerti partyhoz vagy szalonnasütéshez. A miénk kb. 50 négyzetméter, ovális alakú. Kedvelt kivándorlási helye házi sertéseinknek, de csak addig, amíg velük vagyok, és ők velem vannak. Utána mehetnek mind a levesbe.

PERIFÉRIA, olaj, vászon, 140×177 cm, 2012